

Vi synker eller svømmer i fællesskab:

Den Internationale Fredskoalition – møde #122, fredag den 3. oktober 2025

ANASTASIA BATTLE: Goddag – og velkommen til alle. Dette er Den Internationale Fredskoalition; vi holder nu vores 122. møde i træk. Jeg hedder Anastasia Battle og er jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small, min medmoderator. Tak til både nye og gamle deltagere. Jeg vil især opfordre nye deltagere til at præsentere sig under diskussionsrunden.

Lad mig minde om, hvorfor vi startede dette forum: for at forene den internationale fredsbevægelse. Der er alt for meget intern strid og for mange hindringer for dialog og samarbejde mellem forskellige grupper. Vi vil forbi det og skabe et rum, hvor alle – uanset nationalitet, sprog, religion eller filosofisk ståsted – kan drøfte og koordinere aktiviteter. Hvis du arbejder for ægte fred, er du velkommen her. Del gerne invitationen i din organisation, med venner – eller endda fornuftige “modstandere”, som burde være en del af denne samtale.

For at begynde i dag giver vi ordet til Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institut og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle. Mens verden – eller i det mindste den største del – stadig holder vejret for at se resultatet af den såkaldte fredsplan for Gaza, har præsident Trump nu givet Hamas frist til mandag den 6. oktober til at svare. Det palæstinensiske folks skæbne hænger fortsat i luften, og det forfærdelige folkemord fortsætter på jorden.

Ikke desto mindre vil jeg begynde et andet sted: med præsident Putins grundlæggende tale ved Valdai-klubbens møde i Sochi. Det er efter min mening en besked til verden, der absolut ikke bør overses. Jeg vil bede alle medlemmer af IPC om at sikre, at den spredes bredt. Putin sagde klart og eftertrykkeligt, at Rusland ikke planlægger et angreb på NATO. Al snak herom i vestlige medier og politik er ubegrundet – det er nonsens. Han forklarede, at dette tjener som afledning fra indenrigspolitiske problemer, og at de europæiske befolkninger ikke deler deres ledes ideer. Han understregede også, at Vestens forsøg på at isolere Rusland er slået fejl – ligesom bestræbelserne på at etablere en hierarkisk verdensorden med Vesten øverst. Som eksempel på, hvorfor isolationen er mislykket, nævnte han Ruslands nære venskaber, især med Kina og Indien – de to mest folkerige og blandt de hurtigst voksende lande – som Rusland i dag har endnu tættere relationer til end nogensinde.

Han advarede samtidig Vesten mod at affeje hans ord som propaganda. Dette er en afgørende mulighed, et tilbud om fred – men baseret på gensidig respekt og respekt for suverænitet. Vejen til stabilitet er stadig åben. Det vil jeg virkelig understrege, for krigspropagandaen i Europa er i den seneste tid blevet øredøvende. Det er vigtigt, at Putin bruger sin årlige Valdai-tale til at give Vesten et klart tilbud om dialog, som i øjeblikket er udelukket, hvis man ser på Merz, Macron eller andre vestlige ledere. Disse ledere – Merz, Macron, Steinmeier og mange flere – mødtes i dag i Saarbrücken i anledning af Tysklands genforeningsdag, 3. oktober. Feststedet skifter årligt; i år var det Saarland. Macron var inviteret, men jeg fandt ikke talerne bemærkelsesværdige.

Det er også vigtigt, at Putin nævnte truslen om, at Tomahawk-krydsermissiler kan blive leveret fra USA til Ukraine. Det ville være en ny fase i optrapningen, for det kan ikke ske uden amerikansk støtte. Der var desuden flere andre markante udtalelser: Peskov kritiserede EU's forsøg på at stjæle 130

milliarder – midler, der i øjeblikket befinder sig i en belgisk bank – og advarede om enorme konsekvenser, hvis de blev beslaglagt “af en kriminel bande”. Alexej Pushkov, medlem af Forbundsrådet, sagde, at Vestens nuværende krigsophidselse minder om 1914, og at Europa igen er krigens kilde. Han kommenterede også Trumps tale i Quantico, Virginia, hvor Trump sagde, at USA skal blive så militært stærkt, at ingen tør angribe det; Pushkov mente, at dette desværre er en tilbagevenden til neokonservativernes doktrin. Han nævnte ikke Wolfowitz ved navn, men henvisningen var klar: USA må aldrig tillade, at nogen nation eller blok overhaler dem økonomisk, militært eller politisk. Ifølge Pushkov er dette urealistisk, da Kina allerede har overhalet USA økonomisk.

Lavrov talte også i Sochi og beskrev Europa som aggressivt og farligt; han pegede særligt på Tyskland som det mest revanchistiske land. Han citerede Merz for at kræve fortsat inddæmning af Rusland – også efter en potentiel afslutning på krigen i Ukraine.

Ungarns premierminister Orbán, der deltog i EU-topmødet i København, udsendte efterfølgende en erklæring: hans indtryk var, at Europa forbereder sig på krig. Det er naturligvis dybt bekymrende. Jeg vil derfor opfordre jer alle til at udbrede Putins budskab om, at Rusland ikke har til hensigt at angribe NATO; det kan være med til at gennembryde propagandaen. For eksempel afviste den tidligere generalinspektør for Bundeswehr og tidligere formand for NATOs Militærkomité, Harald Kujat, anklagerne om, at Rusland skulle have krænket Estlands luftrum og sendt droner ind i Polen. Han påpegede, at påstandene er ubegrundede, at luftrummet er dårligt defineret i den pågældende korridor, og at det russiske fly – ifølge hans beregninger – befandt sig i internationalt luftrum. Det er vigtigt, at en så højtstående tidligere NATO-officer siger det.

Om Gaza: I dag er der generalstrejke i Italien, indkaldt af to fagforeninger – USB og CGIL – som reaktion på, at den

israelske flåde har opbragt Freedom Flotilla, spredt den og arresteret nogle af deltagerne, som siden er blevet deporteret. Foreløbige rapporter taler om meget omfattende nedlukning. Det siger noget om den voksende vrede og afsky hos store dele af verdens befolkning. I Tyskland derimod blev 50 demonstranter i Berlin, som protesterede mod lignende interventioner fra IDF, arresteret, og en anden demonstration blev slet ikke tilladt. Vigtigt er det også, at professor Janina Dill fra Oxford i et langt interview med Deutsche Welle advarede Tyskland om de juridiske konsekvenser: at landet kan anklages for medvirken til folkedrab og for at svigte sin forpligtelse til at forhindre det – samt for overtrædelser af Genève-konventionen. Hun sagde desuden, at Tyskland desværre har draget den forkerte konklusion af Holocaust – tragisk for Tyskland, men naturligvis også for Palæstina – og at den tyske linje underminerer folkeretten med stor strategisk betydning.

Hvad bør vi gøre? Situationen er efter min mening uholdbar. Jeg er glad for, at hr. Kuttub er med i dag; han kan give et bedre indblik i udviklingen. Men når palæstinenserne rettigheder ikke er repræsenteret i forhandlingerne, når Hamas stadig diskuterer et svar, og Trumps frist udløber mandag, ser det ikke lovende ud. Derfor må Den Internationale Fredskoalition fremskynde vores krav: Den eneste vej til fred i regionen er Oase-planen. Der skal naturligvis være øjeblikkelig våbenhvile, humanitær hjælp og en tostatsløsning – alt dette straks. Men kun en omfattende regional udvikling med fokus på vand – Oase-planen – kan skabe en stabil fremtid for alle lande i regionen.

Som jeg ofte har sagt, kan dette kun lykkes, hvis verden bevæger sig mod et nyt paradigme: en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til alle landes legitime interesser – i Westfalsk ånd. Chancen for, at verden går i den retning, er ikke ringe, når man ser på BRIKS- og SCO-landenes bestræbelser på en mere retfærdig økonomisk orden. Præsident Xi Jinping har fremhævet idéen om en sådan

global arkitektur, bl.a. med Global Governance Initiative – et detaljeret forslag til at reorganisere relationerne mellem nationer, så Bandung-ånden og principperne for fredelig sameksistens kan herske globalt. Vi må overbevise Vesten – Europa og USA – om, at den eneste måde at undgå en fremtidig katastrofe, ja en global atomkrig, er at opgive geopolitikken og etablere relationer, hvor hvert land, stort som småt, er ligeværdigt og har lige ret til sikkerhed og udvikling. Lykkes det – som med Den Westfalske Fred – kan vi gå ind i en ny epoke for menneskeheden. Men folk skal vide, at muligheden findes; massemedierne omtaler den ikke, og flertallet aner ikke, at den er reel. Jeg nævnte Putins Valdai-tale, fordi den afspejler den ånd, vi ser i Tianjin, i SCO og i BRIKS. Han sagde igen: Vejen til stabilitet er stadig åben, hvis Vesten reagerer positivt.

Vi må derfor koncentrere os om at gøre denne mulighed kendt. Hvis folk ikke kender til den, kan de ikke vælge den. Det var min indledning.

Bemærkninger under diskussionen:

Professor Pires sagde noget vigtigt: at vi må forene kræfterne. Hvis løsningen blev kendt i alle lande og miljøer, kunne vi skabe en international udviklingsbevægelse. Kineserne har netop offentliggjort en rapport om verdens største vandforvaltningsprojekt – hundreder af delprojekter; større end NAWAPA ville have været. Det er den tilgang, vi har til Mellemøsten med Oase-planen. Tilsvarende gælder Latinamerika: den bio-oceaniske jernbane og den bredere infrastrukturudvikling. Efter min mening er det eneste reelle modspil til de store teknologivirksohmheders magt over big data, sociale medier og de traditionelle medier, at befolkningerne lærer, hvad der faktisk er inden for rækkevidde.

Vi må gå sammen og sørge for, at flere ved, hvor "let" det kunne være at få verden ud af denne krise – hvis vi enes om

fred gennem udvikling.

Lad mig præcisere: Når vi taler om fred gennem udvikling, taler vi ikke imod retfærdighed. Vi taler for at beskytte folkeretten (Völkerrecht), som er under nedbrydning, når lande igen og igen bryder den. Verden har set på folkemordet i Gaza i 23 måneder; det viser manglende respekt for folkeretten. USA angreb Iran, mens de foregav at forhandle – hvem stoler fremover på sådant “diplomati”? Netanyahu har godt nok undskyldt for at bombe Qatar, men handlingen står tilbage. Også de forhold, Larry Johnson nævnte om Venezuela, peger i samme retning.

Der er et klart behov for at genoprette folkeretten. Men situationen er gået så langt, at vi de facto lever i en verden uden lov og orden. Derfor efterlyser vi en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Den Westfalske Fred lykkedes, fordi man fastsatte principper: For fredens skyld måtte man ikke glemme, men til sidst tilgive forbrydelser begået af begge sider. Det er vigtigt. Endnu vigtigere: uden en positiv fremtidsvision – for de unge, civilbefolkningen og alle, der ikke deltog i kampene – findes der ingen vej til varig fred. FN-debatten har ofte haft mantraet “først den politiske løsning, først retfærdigheden” – og hvor har det bragt os? Ingen vegne. Et globalt momentum for fred gennem udvikling er ved at opstå gennem BRIKS-landene, BRIKS+, SCO, Den Eurasiske Økonomiske Union, ASEAN, CELAC – og i nogen grad Den Afrikanske Union og OIC. Hvis disse organisationer samler sig om at opbygge en mere menneskelig verden, bliver spørgsmålet dynamik: Hvordan skaber vi en bevægelse, så den ene procent med våben, banker og penge overvældes af det store flertal – uden vold? Hvis 99 % kræver en mere human verden, hvor alle børn har mad, medicin, vand og uddannelse, og hvor alle kan udfolde deres potentiale – og hvis mennesker forpligter deres livsværk på at realisere det – vil det være en kraft stærkere end kampvogne og missiler.

Vi må sætte denne globale udviklingsbevægelse i gang. Jeg

lykønsker den 78-årige, der netop talte – velkommen i ungdomsbevægelsen! Og fader Bury: du er allerede æresmedlem; din ånd er yngre end mange unges. Retfærdighed er nødvendig, men hvis vi først insisterer på at ophæve den ene sides forbrydelse, og den anden insisterer på den andens, kommer vi ingen vegne. Der findes allerede rammer: Den Internationale Domstol har truffet foreløbige afgørelser; Den Internationale Straffedomstol ligeledes. De skal håndhæves. Men uden en optimistisk ånd og viljen til at skabe en bedre verden fører juridiske skridt, isoleret set, ingen vegne – som erfaringen viser.

Omvendt: Hvis hele generationer i Afrika, Europa, Latinamerika, Asien og USA kæmper for retten til udvikling, vil det bøje de værste tyranners arme – som Friedrich Schiller ville sige.

Afsluttende bemærkninger:

Hr. Hellegouarch: Det er netop det, vi forsøger – at forene verdens befolkninger om udviklingsidéen. Hold gerne kontakten med os mellem fredagsmøderne, hvis I har forslag til arrangementer eller begivenheder. Kontakt Anastasia.

Penge er naturligvis et spørgsmål, men ikke kun finansiering som sådan – det handler om det oligarkiske princip. Historisk har rige familier eksisteret, som investerede i det fælles bedste. Medicierne i renæssancens Italien var fx den største finansfamilie og finansierede oversættelsen af Platons værker, bragt til Koncilet i Firenze af de ortodokse. Pointen er: Det centrale er ikke "penge" i sig selv, men hvad de bruges til.

LaRouche – ligesom USA's grundlæggere og Alexander Hamilton – skelnede skarpt mellem finanskapital og industrikapital: Kredit til fysisk produktion er et nødvendigt redskab. Men når penge skaber penge, bliver milliardærer blot rigere. Lad os ikke forveksle disse ting.

Til Isabel: Din bekymring er berettiget. En amerikansk

intervention i Venezuela kunne udløse en eksplosion i hele Latinamerika. For at give Trump tvivlens fordel: Han har nogle gange den rigtige intention – men mange begynder at kalde ham “Biden II”, fordi han ofte fortsætter samme politik. Vi bør ikke fordømme ham totalt, så længe russerne holder linjerne åbne, og udenrigsminister Rubio stadig taler med Lavrov. I en verden, der hænger i en tynd tråd, er selv små åbninger vigtige. Jeg kan sagtens forestille mig, at ledere som Modi, Xi og Putin individuelt forsøger at gøre det klart, at verden ikke må skubbes ud over kanten. Jeg frygter, at USA’s seneste sikkerhedsdoktrin, som definerer den vestlige halvkugle som prioriteret strategisk interesse, er en drivkraft bag det nye fokus på “karteller” i Latinamerika – og at ønsket om at holde Kina ude spiller en stor rolle.

Tilbage til kernen: Vi må seriøst opbygge en global udviklingsbevægelse. Og en rettelse, Anastasia: De demonstrations billeder, du viste, var ikke fra i dag, men fra for nogle dage siden; den demo havde faktisk 100.000 deltagere – langt flere end i dag. Den handlede hovedsageligt om Gaza; dagens handlede om en række punkter, herunder udstationering af amerikanske langdistancemissiler fra 2026. Vi må analysere forskellen, når vi taler med deltagere fra Berlin.

Vi må få folk til at forstå, at udvikling for alle er en idé, som det Globale Syd allerede har taget til sig – og at vi i Europa og USA må anerkende Globalt Syds legitime ambition om endeligt at overvinde 500 års kolonialisme. Det var faktisk Franklin D. Roosevelts intention med Bretton Woods. Var han ikke død på det skæbnesvangre tidspunkt, ville systemet – oprettet i 1940’erne – formentlig have indeholdt billige lån for at overvinde underudviklingen på den sydlige halvkugle. Bretton Woods gav to årtiers stabilitet i de industrialiserede lande, men udelod Roosevelts centrale vision. I mine øjne er dette nøglen.

Når det Globale Nord forstår, at vi har en moralsk forpligtelse til at gøre op med slaveriets og kolonialismens

forbrydelser og hjælpe disse lande til fuld udvikling, falder brikkerne på plads: udviklingen af Gaza, Haiti, Sudan, Yemen, Afghanistan – alle områder ramt af sult – bliver konsekvensen af den erkendelse. Verden kan ikke forblive delt mellem en lille, velstående del med industri og store kontinenter fastholdt i fattigdom. Det er en moralsk uretfærdighed, der må afhjælpes. Accepterer man det, begynder man at tænke i det nye paradigme: en sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til alle landes interesser – i sikkerhed såvel som i udvikling.

Sætter vi idéen om én menneskehed først, og at hvert land har samme ret som alle andre til udvikling, overvinder vi geopolitikken. Alle problemer kan derfra løses i den ramme. Til det behøver vi en massebevægelse – især unge. Mange mener, at Europas etableringer er fordegenererede til at reformere sig; derfor må næste generation til for at rette uretfærdighederne. Problemet er, som professor Starr kreativt viste, at vi måske ikke når så langt, hvis vi ikke ændrer kurs nu.

To opgaver til næste gang:

1. Fader Burys smukke erklæring bør sendes til så mange sogne, præster, moskéer og andre religiøse institutioner som muligt – gerne også til pave Leo XIV. Lad os udarbejde et kort følgebrev og dele materialet i chatten.
2. Selvom der kan være ophavsret på videoen, professor Starr viste, kan alle downloade den og sende den direkte som individuel e-mail til politikere, I betragter som krigsmagere – især sekvenser, der viser konsekvenserne af atomkrig. Modtager en sådan politiker nogle tusinde e-mails med disse billeder, vil det gøre indtryk.

Fortsæt med at organisere, så deltagelsen i IPC vokser. Ræk ud til hele fredsbevægelsen – og til dem, som endnu ikke har

forbundet kampen mod krig med krigens årsager: underudvikling. Fred gennem udvikling må være udgangspunktet for næsten alle verdens kriser.

Fader Harry Burys indlæg til Den Internationale Fredskoalitions møde, fredag den 3. oktober 2025

FADER HARRY BURY:

Mange tak, Anastasia, for at invitere mig til at dele, hvad der sker i vores område. Som romersk-katolsk præst i tvillingebyerne St. Paul og Minneapolis i Minnesota, USA, grundlagde jeg foreningen Twin Cities Nonviolent. Vores mission er at skabe et miljø, hvor Twin Cities og omegn kan blive fri for vold. I den forbindelse har vi indledt et samarbejde med Schiller Instituttet for at fremme Oase-planen (*Oasis Peace Plan*) – fred gennem udvikling, især økonomisk udvikling.

Denne plan er allerede ved at blive realiseret af BRIKS-landene – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika – og mere end 14 andre lande, hovedsageligt fra det Globale Syd, har sluttet sig til. Samlet repræsenterer de måske tre fjerdedele af verdens befolkning. Det er bemærkelsesværdigt.

Målet er, at de udviklede lande stopper rivalisering og i stedet samarbejder om at hjælpe de underudviklede, så alle oplever lighed, og alle lande er ligestillede. Som følge heraf har borgmestrene i St. Paul og Minneapolis erklæret deres byer for aktivt ikke-voldelige byer. Schiller Instituttet og Twin Cities Nonviolent fungerer således som forbilleder for samarbejde – internationalt ved at fremme Oase-planen og

lokalt ved at hjælpe tidligere bandemedlemmer i det nordlige Minneapolis til at udvikle sig, få jobs med en løn til at leve af eller, hvis de ønsker det, starte egen virksomhed. Fremover vil vi tilbyde samme uddannelse til unge krigere i Afrika. Vi inviterer alle i Den Internationale Fredskoalition til at slutte sig til denne mission.

Vi overvejer også at skrive til pave Leo og bede ham fremme Oase-planen globalt, så flest mulige mennesker inddrages. Oase-planen skaber håb for de håbløse. Mange tak.

